

Arrest

nr. 201 896 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 9 februari 2018 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers huidige tweede asielaanvraag voortvloeit uit de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij nog steeds gezocht wordt door de militie Asaib Ahl al-Haq en dat deze militie ten gevolge daarvan zijn broer O. heeft gedood op 21 juli 2016.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 182 289 van 15 februari 2017 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, gelet op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen, deze van zijn echtgenote en deze van hun oudste zoon L. met betrekking tot de betogingen en de daaropvolgende bedreiging, en omdat er voor verzoeker als burger in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende originele documenten neer: de overlijdensakte van zijn broer O. (+ vertaling en rechtzetting van de vertaler), de identiteitskaart van zijn broer O. (+ vertaling), de klacht van zijn broer O. bij de politie (+ vertaling), een document met betrekking tot het onderzoek door de politie (+ vertaling), 3 dreigbrieven van de militie Asaib Ahl al-Haq (+ vertaling), de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd, een psychologisch attest van verzoeker en een psychologisch attest van zijn jongste zoon M. Ook verzoekers echtgenote diende een psychologisch attest in van haarzelf. Verzoeker legt ook nog foto's neer van het graf van zijn broer, een kopie van zijn nationaliteitsbewijs en een begeleidende brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

5. Zo verzoeker de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal in feite een beoordeling maakte in het kader van een beslissing over de al of niet erkenning, komt hij niet verder dan loutere kritiek op de gevoerde procedure. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid overschreden heeft door de stukken te beoordelen die hij ter staving van zijn huidige asielaanvraag heeft neergelegd. Op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet behoort het tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal om te oordelen of de nieuwe elementen die de verzoekende partij heeft neergelegd, de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om hierover een oordeel te kunnen vellen, is het uiteraard noodzakelijk de door verzoeker bijgebrachte stukken te beoordelen. Er anders over oordelen, zou voormelde wetsebepaling alleen maar zinledig maken.

6. De Raad wijst er voorts op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

7.1. Zo verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar zijn eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige asielaanvraag. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De bestreden beslissing lijkt er dan ook terecht van uit te gaan dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, op zich geen afbreuk doet aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers initieel relaas. Bovendien moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te impliceren, zijn asielaanvraag niet wordt afgewezen louter vanwege het feit van zijn eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, doch wel omdat de door verzoeker aangebrachte elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt: "Met betrekking tot de documenten die u voorlegt; in casu de overlijdensakte van uw broer O.(...), zijn identiteitsdocumenten, de klacht, het document met betrekking tot het onderzoek door de politie en de 3 dreigbrieven van de militie Asaib Ahl al-Haq; stelt het CGVS vooreerst vast dat u deze documenten reeds voorlegde tijdens de beroepsprocedure bij de RvV en deze de bestreden beslissing niet konden wijzigen. De RvV wees erop dat de datum op de overlijdensakte van uw broer niet overkwam met uw verklaringen. Deze fout werd intussen door de vertaler van het document rechtgezet waardoor deze vaststelling van de RvV niet langer geldt. Hoewel het CGVS het overlijden van uw broer in se niet in vraag stelt kan echter niet worden besloten tot een verband met de door u aangehaalde problemen zoals hierboven reeds werd aangehaald. Zoals eerder ook de RvV argumenteerde, vermeldt de overlijdensakte enkel dat uw broer door schoten met een vuurwapen om het leven kwam. Verdere informatie over zijn overlijden wordt niet gegeven waardoor dit document niet in staat is de geloofwaardigheid van de eerder aangevoerde feiten te bewijzen. De identiteitsdocumenten van uw

broer bevestigen enkel zijn identiteit, hetgeen door het CGVS evenmin wordt betwist. Wat betreft de dreigbrieven en de klacht die uw broer neergelegde onderschrijft het CGVS de vaststelling van de RvV, namelijk dat het ten zeerste opmerkelijk is dat uw broer nog bedreigd zou worden een jaar na uw vertrek uit Irak. Verder kan uit de brieven niet worden afgeleid om welke reden jullie precies zouden worden gevisieerd noch wordt er melding gemaakt van de eerdere bedreigingen ten aanzien van uw persoon. Het valt aldus uit deze brieven zelf niet af te leiden waarom jullie, als sjiitische moslims, niet gewenst zouden zijn in Zubaidia door een sjiitische militie. Voorts is het ook opmerkelijk dat uw broer, wonende in Zubaidia waar hij de klachten ontving, aangifte zou doen in Bagdad en daar vermoord wordt. Deze vaststellingen ondermijnen verder het verband dat u legt tussen de door u aangehaalde problemen en het overlijden van uw broer. Tot slot moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

U legde ook foto's neer van het graf van uw oom maar zoals reeds gesteld bij de opmerkingen in verband met de overlijdensakte tonen deze slechts aan dat uw broer overleden is en vormen zij geen bewijs voor uw asielrelaas.

Voor wat betreft het psychologisch attest van uzelf, het psychologisch attest van uw jongste zoon Mohamed en het psychologisch attest van uw echtgenote stelt het CGVS het volgende vast. De psychologische en psychische problemen zoals beschreven in de attesten worden erkend door het CGVS. Het CGVS kan dan ook begrip opbrengen voor de traumatische ervaringen tijdens de reis van Irak naar België en deze opgelopen omwille van de slechte veiligheidssituatie in Irak en het overlijden van uw broer. Deze attesten kunnen echter niet de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielrelaas herstellen of gelden als bewijs voor de door u aangehaalde bedreigingen. Ze gelden ook niet als verklaring voor eerder vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. Er wordt in het attest met betrekking tot uw echtgenote nergens melding gemaakt dat er sprake zou zijn van de onmogelijkheid om een gehoor op een normale wijze af te leggen, waardoor hieruit nergens blijkt dat uw echtgenote niet in staat geweest zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Ook uit het gehoorverslag zelf van uw echtgenote bleek dat zij het gehoor op normale wijze kon afleggen.

De begeleidende brief van uw advocaat die u neerlegt kan enkel als ondersteuning dienen van uw eigen verklaringen maar geldt vanzelfsprekend niet als bewijs voor de door u aangehaalde feiten.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die uw zoon aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag evenmin de waarachtigheid van uw verklaringen kunnen aantonen. Uw zoon beperkte zich tot het herhalen van uw asielrelaas en hield net als u vast aan het verband tussen uw problemen en het overlijden van uw broer (CGVS gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...), 12.07.2017, p. 5). Het is daarbij eveneens opmerkelijk dat er een aantal discrepanties tussen uw verklaringen en deze van uw zoon A.(...) werden vastgesteld. Betreffende het incident met de mannen die u thuis kwamen bedreigen verklaarde hij namelijk dat u na het incident binnen kwam in de kamer en zei dat er personen waren langsgesproken (CGVS gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...), 12.07.2017, p. 9). U daarentegen had verklaard dat zij u op de grond hadden geduwd, waarna ze vertrokken, en dat uw zoon A.(...) u kwam helpen (CGVS gehoorverslag, 25.04.2016, p. 7). Wanneer uw zoon gewezen werd op het verschil tussen zijn en uw verklaringen legde hij uit dat u op hetzelfde moment naar hen, zijnde uw zoon en de rest van het gezin, en zij tot bij u kwamen. Gevraagd of u dan nog op de grond lag toen hij u zag of de kamer binnen kwam verklaarde hij dat u nog op de grond lag en dat hij u hielp recht te staan (CGVS gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...), 12.07.2017, p. 10). Uw zoon gaf aldus drie verschillende verklaringen over wat nu juist gebeurde na het vertrek van die mannen. Bijkomend is het opvallend dat uw zoon verklaarde dat u twee maal werd bedreigd, een eerste keer tussen de 2 betogingen en vervolgens nog eens na de laatste betoging. Bij de eerste bedreigingen kwamen personen hem vragen waarom zijn vader die betoging had georganiseerd (CGVS gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...), 12.07.2017, p. 5). Wanneer hij gewezen werd op het feit dat u slechts sprak over één bedreiging bij u thuis wijzigde hij zijn verklaring en zei hij dat het inderdaad maar één keer was, dat de mensen die gewoon het gebouw kwamen terugvragen twee keer was (CGVS gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...), 12.07.2017, p. 8). Uit zijn eerdere verklaringen bleek echter dat hij wel degelijk een bedreiging bedoelde en niet louter het langskomen van mensen die het gebouw terugvroegen (CGVS gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...), 12.07.2017, p. 5). Tot slot verklaarde uw zoon dat uw echtgenote enkel aanwezig was op de eerste betoging (CGVS gehoorverslag A.(...) A.(...) A.(...), 12.07.2017, p. 6), terwijl u zelf verklaarde dat zij op beide betogingen aanwezig was (CGVS gehoorverslag 25.04.2016, p. 8). Het spreekt voor zich dat bovenstaande vaststellingen het eerdere besluit van het CGVS, namelijk dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, niet kunnen wijzigen maar daarentegen gelden als een bevestiging van de

onaannemelijkheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Dat uw zoon op het moment van de feiten nog minderjarig was en dus niet van alle details op de hoogte kon geweest zijn kan worden aangenomen. Er kan echter wel worden verwacht dat hij, als zeventienjarige op het moment van de feiten, coherente en duidelijke verklaringen kan afleggen met betrekking tot de gebeurtenissen waarbij hij zelf aanwezig was, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

Uw zoon A.(...) legde tijdens zijn gehoor zijn nationaliteitsbewijs en identiteitskaart voor, alsook uw woonst- en rantsoenkaart. Deze documenten tonen enkel zijn identiteit, jullie familieband en herkomst uit Bagdad aan, hetgeen het CGVS niet betwist. Hij legde tevens een cd-rom voor waarop de foto's van het graf van uw broer staan, foto's van uzelf tijdens uw werk als journalist voor het ministerie van volksgezondheid, enkele foto's van de algemene situatie in Bagdad, foto's van het gebouw waarin jullie woonden en een filmpje waarop alle gezinsleden te zien zijn in het desbetreffende gebouw. Wat betreft de foto's van het graf van uw broer werd hierboven reeds geargumenteed dat deze de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsfeiten niet konden herstellen. De foto's in verband met uw werk tonen louter aan dat u als journalist tewerkgesteld was bij het ministerie voor volksgezondheid, wat door het CGVS nooit werd betwist. Evenmin heeft het CGVS twijfel geuit over jullie verblijf in het gebouw van de Unie van de Iraakse Industrie. Er werd echter gesteld dat het huisvestingsprobleem een sociaaleconomisch probleem betrof en aldus geen verband hield met de Vluchtelingenconventie. Aangezien de documenten op de cd-rom enkel zaken bevestigen die door het CGVS nooit in twijfel werden getrokken kunnen deze bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen. In verband met de filmpjes die de algemene situatie in Bagdad aantonen wordt verwezen naar de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad (cf. infra)."

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

Zo stelt verzoeker dat zijn posttraumatische stressstoornis, samen met zijn algemene slechte medische conditie, in verband staan met de vervolging geleden in Bagdad en de stress wegens het overlijden van zijn broer. Dient evenwel te worden benadrukt dat de psychologische en psychische problemen zoals beschreven in de bijgebrachte attesten worden erkend in bestreden beslissing, doch dat vastgesteld wordt dat deze attesten de geloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen asielrelaas niet vermogen te herstellen of als bewijs kunnen gelden voor de door hem aangehaalde bedreigingen. Het louter volharden in de bewering dat er wél een verband bestaat met de vervolging geleden in Bagdad, zonder hiertoe enige concrete argumenten aan te voeren die deze stelling onderbouwen, volstaat niet om de gedane bevindingen in een ander daglicht te stellen.

Voorts werpt verzoeker op dat het CGVS er gemakshalve vanuit gaat dat de broer van verzoeker in Zubaida woont en dat het daarom ongeloofwaardig is dat hij in Bagdad aangifte zou doen en daar vermoord werd door milities. Hij specificeert dat hij, evenals zijn echtgenote, verklaard hebben dat zijn broer O. ook in het gebouw in Bagdad, wijk Al-Karrada, dat aan de basis ligt van de problemen van verzoeker met de overheid en de milities, woonde. Hij is moeten verhuizen naar Zubaida voor zijn eigen veiligheid en wilde in Bagdad klacht indienen tegen de sjitische milities die dreigbrieven stuurden omdat ze daar op de hoogte waren van de problemen rond het gebouw en omdat de politie in Bagdad als 'serieuzer' wordt gepercipieerd. Zo wordt aangenomen dat hier een logische gedachtengang in te vinden is, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker hierbij volledig voorbij gaat aan de overige gedane vaststellingen. Zo werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag het opmerkelijk geacht dat verzoekers broer nog bedreigd zou worden een jaar na zijn vertrek uit Irak en werd geargumenteed dat de overlijdensakte enkel vermeldt dat verzoekers broer door schoten met een vuurwapen om het leven kwam. Verdere informatie over zijn overlijden wordt niet gegeven waardoor dit document niet in staat is de geloofwaardigheid van de eerder aangevoerde feiten te bewijzen. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat uit de dreigbrieven niet kan worden afgeleid om welke reden ze precies zouden worden gevisieerd noch wordt er melding gemaakt van de eerdere bedreigingen ten aanzien van verzoeker.

Wat betreft de verklaringen die verzoekers zoon aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag en de documenten die hij heeft bijgebracht, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De in het verzoekschrift aangevoerde argumentatie dat “sjiitische milities als ‘Asaib Ahl Al-Haq’ in Bagdad het recht in eigen handen nemen om ‘lastige’ burgers en hun familie (ook sjiieten) te bedreigen en eventueel te vermoord” en de verwijzing naar een artikel van Human Rights Watch waarin de protesten tegen corruptie op het Tahrirplein in augustus 2015 wordt beschreven, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel als “mondige burger die ook journalist is en aan de basis van betogingen tegen aangedaan onrecht ligt”, wijst de Raad er vooreerst op dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers deelname aan protestacties. Wat betreft verzoekers beroepsactiviteiten als journalist, heeft de Raad zich in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag reeds over uitgesproken. Het arrest nr. 182 289 van 15 februari 2017 luidt dienaangaande: “Waar verzoekers wijzen op het risicoprofiel in hoofde van eerste verzoeker omwille van zijn beroepsactiviteiten als journalist, dient vastgesteld dat noch uit de in het administratief en rechtsplegingsdossier aanwezige informatie, noch uit de aan het verzoekschrift gevoegde stukken kan worden afgeleid dat er in Irak sprake is van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet louter omwille van het feit dat men journalist is. Een beoordeling in concreto is dan ook noodzakelijk. Verzoekers voeren echter geen enkel (geloofwaardig) concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er in casu sprake is van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van eerste verzoeker omwille van zijn beroepsactiviteiten als journalist. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande immers terecht gesteld als volgt: “De vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw deelname aan de protestacties, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaring als zouden de problemen die u kent “een soort van wraak” zijn omdat u journalist bent. Immers, toen u om verduidelijking werd gevraagd van deze stelling, verwees u enkel naar het feit dat u had deelgenomen aan deze betogingen, en stelde hierbij dat u als journalist gemakkelijk mensen kon overtuigen om deel te nemen. (CGVS 2, p.4-5)”

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

7.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) en de informatie bijgebracht bij aanvullende nota d.d. 16 augustus 2017 (COI Focus “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

9. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3

EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Op 18 augustus 2017 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 5 juli 2017.

Ter terechtzitting van 9 februari 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met de volgende documenten:

- (1) foto van O.N.A. op betogingen op Tahrirplein op 7 augustus 2015
- (2) kopie Iraaks paspoort O.N.A.
- (3) kopie Duitse verblijfskaart als asielzoeker O.N.A.
- (4) foto's van L.A en O.N.A.
- (5) brief vanwege Shammar-stam aan familie A., zonder vertaling
- (6) brief vanwege Assaeb Ahlul-Haq aan familie A., zonder vertaling
- (7) Al Jazeera.com, "Deadly twin blasts rock central Baghdad", 15 januari 2018

Op 1 maart 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig voormeld artikel aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

Op 1 maart 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota neer samen met de volgende documenten:

- (1) originele brief vanwege Al-Shemary clan aan familie A., met vertaling
- (2) originele brief vanwege Assaeb Ahlul-Haq aan familie A., met vertaling

Ter terechtzitting van 9 maart 2018 legt verzoekende partij een enveloppe van DHL neer.

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij verschillende nieuwe stukken, waarvan de originelen worden neergelegd, heeft ingediend die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoekende partij betoogt dat zij behoort tot één van de grootste clans en thans door de clan verstoten is en nog meer zal moeten vrezen voor de milities zoals blijkt uit de brief van Asaib Ahl al Haq. In een brief van de militie zelf staat dat de sjeiks en vooraanstaanden van de stam El-Shemary clan vergaderd hebben met de leiders en sjeiksraad van de Islamitische oppositie Assaib Ahl Al Haqq en dat de vader van verzoekende partij verstoten wordt samen met zijn familie omdat hij de regels van de clan heeft overtreden, door het bezetten van staatseigendom en het weigeren van de richtlijnen van de militie. Verzoekende partij haar vader wordt als een verrader beschouwd omdat de clan om die reden het contact met Asaib Ahl Al Haqq niet kan behouden. Verzoekende partij besluit dat het gevaar nu nog groter en concreter is en zij geen bescherming kan bekomen van haar stam.

4.2. De verwerende partij repliceert dat de persoonlijke omstandigheden die de vader verzoekende partij heeft aangevoerd, met name dat hij journalist is, reeds werden besproken tijdens de eerste asielaanvraag en ook de Raad zich daarover heeft uitgesproken. Het loutere feit dat de vader journalist is, is niet afdoende om in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Voorts gaat verwerende partij in op de psychische problemen van sommige familieleden. Wat het huisvestingsprobleem betreft stelt verwerende partij dat dit een socio-economisch probleem is dat reeds werd onderzocht. Wat de nieuwe documenten betreffen wijst verwerende partij op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten, het feit dat ze niet worden ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen en wijst zij op de timing van het neerleggen van deze documenten. Verwerende partij besluit dat verzoekende partij en haar familie nog familie hebben in Irak en stelt dat het feit dat zij naar België zijn gekomen wijst op een financiële draagkracht.

4.3.1. Dient vooreerst te worden benadrukt dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij door zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden bedreigingen die zij ontving doordat zij tweemaal een betoging organiseerde tegen de uitzetting uit een gebouw dat eigendom was van de Unie van de Iraakse Industrie waarin haar gezin en nog 24 andere gezinnen woonden in Bagdad.

De commissaris-generaal stelde inzake de eerste asielaanvraag van verzoekende partij het volgende vast: *“De oorzaak van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, namelijk het bewonen van het gebouw in de Sadoun-wijk dat eigendom is van de Unie van de Iraakse Industrie, wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel niet besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.*

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de vermeende bedreigingen die u zouden hebben doen besluiten om het land te verlaten, aannemelijk te maken.

Ten eerste kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat u en uw familie meegedaan zouden hebben aan de betogingen op 7 augustus 2015 en 14 augustus 2015. Meer bepaald zijn er enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw familie. U verklaarde dat iedereen van uw familie - namelijk u, uw zoon en uw vrouw - aanwezig was op de betoging. Sterker nog, u verklaarde dat u met opzet kinderen en vrouwen heeft meegenomen (CGVS 2, p.8). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat zij noch iemand anders van het gezin (behalve u) aanwezig was bij de betoging (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.9). Hiermee geconfronteerd, zei u dat ze wel aanwezig was, en dat de rest van het gezin ook aanwezig was (CGVS, p.8). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op.

Bovendien zijn uw verklaringen en die van uw zoon omtrent de borden waarop de boodschappen werden gezet voor de betoging, niet consistent. Zo verklaarde uw zoon L. dat hij op een bord dat hij ontworpen had, geschreven had “wij willen appartementen, wij hebben geen andere plaats” (OV 8.122.827 CGVS 15/24960 CGVS, p.10). U verklaarde eveneens dat L. borden had gemaakt, maar, gevraagd wat er op stond, stelde u “Wij zijn bewoners, mensen komen vragen voor het gebouw, ze proberen ons buiten te zetten. Wij de gezinnen en de kinderen, we vragen aan de overheid te helpen. We hebben van niemand anders steun.” U bevestigde bovendien uitdrukkelijk dat heel deze tekst op de borden stond die uw zoon had gemaakt. (CGVS 2, p.8) Gezien uw verklaringen niet overeenkwamen met deze van L., werd u nogmaals de kans geboden om te zeggen wat L. erop geschreven had. Hierbij werd u gezegd dat volgens L. er maar één zin op stond en werd u gevraagd of u wist wat deze zin was. U antwoordde hierop dat er op stond dat jullie met 25 gezinnen zijn, en dat jullie “verrast worden door onbekenden die jullie buiten willen gooien” (CGVS 2, p.8). Aangezien dit wederom niet overeen komt met slogan die door L. gegeven werd, werd u geconfronteerd met zijn verklaring. Opmerkelijk genoeg herinnerde u zich plots wel dat er een bord was met deze slogan (CGVS 2, p.8). Uw incoherente verklaringen, die bovendien niet consistent zijn met deze van uw zoon – hij maakte immers geen melding van slogans over onbekenden die jullie uit jullie huis wilden verdrijven (supra) – ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende aanwezigheid op de betogingen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt uw aanwezigheid op de protestacties op 7 en 14 augustus 2015 aannemelijk te maken. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van de bezoeken van de vertegenwoordigers van de raad van ministers en van uw belagers ondermijnd. U en uw echtgenote gaven immers aan dat deze bezoeken verbonden waren aan uw aanwezigheid op de protestacties. U verklaarde dat de vertegenwoordigers hadden gewezen op het feit dat u betoogd had op 14 augustus (CGVS 2, p.8). Bovendien verklaarde u dat uw belagers zeiden dat u twee maal betoogd had (CGVS 2, p.6), waarbij uw vrouw nog een stap verder ging en verklaarde dat de belagers zeiden dat u achter het feit zat dat er een jury was gekomen, en dat u deelgenomen had aan de betoging (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B, p.6).

Daarbij ondermijnen de tegenstrijdige verklaringen omtrent de aanwezigheid van L. gedurende het bezoek van de twee personen die u met de dood zouden hebben bedreigd verder de geloofwaardigheid van dit bezoek. Uw zoon L. verklaarde namelijk gedurende de bedreiging op zijn werk geweest te zijn (OV 8.122.827 CGVS 15/24960 CGVS, p.11). Uw vrouw daarentegen vermeldde dat nadat uw belagers u geduwd hebben, uw zoon L. is gekomen, de deur opendeed en zag dat er niemand was (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.10). Gevraagd wie er thuis was op het moment dat u bedreigd was, antwoordde u dan weer dat uw vrouw en uw zonen A. en M. thuis waren. U stelde niet te weten waar L. was geweest op dat moment maar dat hij een uur later thuis kwam (CGVS 2, p.6). Nog voordat u geconfronteerd kon worden met de discrepantie tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote, stelde u uit het niets dat uw vrouw zich misschien vergist had. U wist klaarblijkelijk al wat uw echtgenote had gezegd omdat jullie tijdens de pauze van het gehoor overlegd hadden. Ter verschoning van de verklaringen van uw echtgenote – en allicht ter verklaring van jullie tegenstrijdige verklaringen – stelde u dat uw vrouw verstrooid is en “psychisch moe”. (CGVS 2, p.7) Deze poging om de tegenstrijdigheid te verklaren, kan echter niet als afdoende beschouwd worden. Niet enkel is zij klaarblijkelijk tot stand gekomen nadat u en uw echtgenote overlegd hadden over jullie verklaringen, er dient bovendien op gewezen te worden dat uw echtgenote zelf over het bezoek voor het overige heldere en gedetailleerde verklaringen aflegde (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.10-11). Zij maakte zelf geen enkele melding van moeilijkheden om de vermeende feiten te herinneren. Het is dan ook weinig aannemelijk te noemen dat zij omwille van psychische moeilijkheden uitgerekend de aanwezigheid van L. niet zou herinneren.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat jullie geen afdoende gestoffeerd medisch-psychologisch attest neerleggen waaruit op objectieve wijze blijkt dat uw vrouw geheugenproblemen zou kennen. Wat betreft medisch-psychologische verslag dat jullie wel aanreiken, dient opgemerkt te worden dat het klaarblijkelijk opgesteld werd op grond van uw verklaringen met betrekking tot uw vrouw. Uit het attest blijkt niet of de beschreven psychische moeilijkheden op (een) andere manier(en) werden vastgesteld. Dit document biedt dan ook geen uitsluitsel met betrekking tot de werkelijkheid, ernst of draagwijdte van de diagnose van de vermelde problemen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat het attest geen melding maakt van de vermeende doodsbetredingen. Waar het attest in zeer vage en algemene termen spreekt over de “omstandigheden” van jullie vertrek, de gevaren onderweg, en de “gruwelijkheden van de oorlog” dient opgemerkt te worden dat dit geenszins kan volstaan om in jullie hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan het vermeende bezoek op 18 augustus 2015, waarbij doodsbetredingen aan uw adres zouden zijn geuit. De vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw deelname aan de protestacties, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaring als zouden de problemen die u kent “een soort van wraak” zijn omdat u journalist bent. Immers, toen u om verduidelijking werd gevraagd van deze stelling, verwees u enkel naar het feit dat u had deelgenomen aan deze betogingen, en stelde hierbij dat u als journalist gemakkelijk mensen kon overtuigen om deel te nemen. (CGVS 2, p.4-5) Wat betreft uw huisvestingsprobleem en het conflict dat u hierbij had met de Unie van de Iraakse Industrie, dient vastgesteld te worden dat het hier klaarblijkelijk louter een geschil over een gebouw betreft, waarbij de rechtmatige eigenaar zijn eigendom tracht te recupereren. Het gebouw waarin u na de oorlog woonde, was eigendom van de Unie van de Iraakse Industrie – een deel ervan was onder Saddam Hussein gehuurd door een veiligheidsdienst. Na de oorlog had u er een onderkomen gevonden nadat u hulp had gezocht bij een officieus hulpcomité. (CGVS 1, p.12) U gaf toe dat u geen huurcontract of dergelijke had, en dat jullie in feite de wet overtraden door er te verblijven. (CGVS 1, p.13) Het terugvorderen van een gebouw waarvan de Unie zelf eigenaar is, kan bezwaarlijk gecategoriseerd worden als vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie, of beschouwd worden als het leiden van ernstige schade zoals beschreven in de Vreemdelingenwet onder artikel 48/4 §2 a en b. Bovendien moet er benadrukt worden dat uit uw verklaringen en uw voorgelegde documenten blijkt dat de Unie van de Iraakse Industrie minstens in uw specifieke geval probeerde haar gelijk te halen via gerechtelijke procedures of het inroepen van de hulp van de overheid. De documenten die u voorlegt (stukken 29 a tot pp) tonen aan dat de Unie van de Iraakse Industrie in 2003 klacht indiende bij de politie en uiteindelijk door de rechtbank in het gelijk gesteld werd maar dat de politie tot 2015 niet overgegaan was tot de effectieve uitvoering van de gerechtelijke beslissing, ondanks verschillende aanmaningen. Wel werd u enkele keren geconvoceerd door de politie, en diende er één keer een borgsom betaald te worden. Deze feiten worden op zich niet door het CGVS betwist.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten (stukken 29 a tot pp) blijkt geenszins dat de rechtbank en de politie onrechtmatig gehandeld zouden hebben. Daar u zelf aangaf in overtreding te zijn door in het gebouw te verblijven (supra) is het logisch te noemen dat de rechtbank in het voordeel van de rechtmatige eigenaar besloot, ook al betekende dit dat u niet langer in het betreffende gebouw kon

verblijven. Daarnaast verklaarde u dat de politie medelijden met jullie had en jullie liet wonen in het gebouw (CGVS 1, p.14) – de politie had blijkens de door u neergelegde documenten overigens jarenlang de beslissing van de rechtbank niet uitgevoerd - en dat de rechter zei dat jullie het gebouw moesten verlaten omdat het van de overheid was, maar dat jullie, als jullie twee dagen later naar de politie zouden gaan, het gebouw terug konden krijgen. Op het politiekantoor werden jullie één dag vastgehouden maar konden jullie nadien, na het verkrijgen van een garant die een borgsom diende te betalen, terug vertrekken (CGVS 1, p.15). Dit wijst erop dat de rechtbank en de politie met mededogen jullie zaak behandelden en zelfs terughoudend waren omtrent de uitvoering van het bevel tot uitzetting (CGVS 1, p.14). In het optreden van de Iraakse overheden kan dan ook geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Wat betreft de regelmatige bezoeken van personen die jullie zouden hebben aangemaand om te vertrekken en hierbij dreigementen zouden hebben geuit, dient op basis van uw verklaringen en deze van uw echtgenote besloten te worden dat deze druk op zich niet voldoende is om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming; noch dat deze tot daden heeft geleid tegen u of uw gezin die daarmee gelijkgesteld kunnen worden. Hierbij dient erop te worden gewezen dat, hoewel deze bezoeken regelmatig zouden hebben plaatsgevonden doorheen de jaren (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.8), dit klaarblijkelijk u er niet toe heeft aanzet om te vluchten – zij er in dit verband op gewezen dat u uiteindelijk in enkele dagen tijd zou zijn gevlucht uit Irak na de vermeende doodsbedreigingen. Hierbij dient vastgesteld te worden dat u zelf aangaf dat deze druk pas “serieus” werd nadat u in augustus 2015 doodsbedreigingen had gekregen. (CGVS 2, p.4) Deze bedreigingen werden evenwel reeds ongeloofwaardig bevonden. Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat deze druk in het verleden ooit heeft geleid tot daadwerkelijk geweld. Er dienen immers ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij de vermeende ontvoering van uw broer. U hebt deze ontvoering immers niet vermeld tijdens het eerste interview dat u afgelegd heeft bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ). Geconfronteerd hiermee, verklaart u dat u samengevat moest praten (CGVS 2, p.9). Niet tegenstaande dat er begrip opgebracht kan worden dat u bij het eerste interview beknopt moet vertellen, kan van de asielzoeker worden verwacht dat hij er zijn asielmotieven en de belangrijkste vervolgingsfeiten kenbaar maakt. De vermeende ontvoering van uw broer, dewelke rechtstreeks verband zou houden met het feit dat jullie in het gebouw van de Unie van de Iraakse Industrie woonden, dient te worden beschouwd als een belangrijk element aangezien het hier ernstig fysiek geweld zou betreffen. Dat u hiervan geen melding hebt gemaakt, ondermijnt dan ook de aannemelijkheid ervan, te meer daar u bij het begin van uw eerste gehoor op het CGVS aangegeven had dat u alle belangrijke redenen voor uw vertrek had aangehaald op het interview bij DVZ (CGVS 1, p.2).”

Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 182 289 van 15 februari 2017.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoeken nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Wat betreft de documenten die verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 maart 2017 ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag heeft neergelegd, zijnde de overlijdensakte van haar broer O. (+ vertaling en rechtzetting van de vertaler), de identiteitskaart van haar broer O. (+ vertaling), de klacht van haar broer O. bij de politie (+ vertaling), een document met betrekking tot het onderzoek door de politie (+ vertaling), 3 dreigbrieven van de militie Asaib Ahl al-Haq (+ vertaling), de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd, een psychologisch attest van verzoekende partij, jongste zoon M. en van haar echtgenote, foto's van het graf van haar broer, een kopie van haar nationaliteitsbewijs en een begeleidende brief van haar advocaat, wordt in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking van 11 oktober 2017 van de Raad omstandig gemotiveerd dat deze aangedragen elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Buiten het louter volharden in de door haar beweerde problemen en de bewijswaarde van de door haar bijgebrachte documenten, formuleert verzoekende

partij ter terechtzitting geen concrete argumenten aangaande de beschikking van 11 oktober 2017 opgenomen grond.

De stukken bijgebracht door verzoekende partij middels de aanvullende nota's zijn evenmin in staat om de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten tijde van haar eerste asielaanvraag om te buigen.

De foto waarop een jeugdvriend van de zoon L.A. van verzoekende partij te zien is, toont hoogstens aan dat deze vriend O.N.A. aanwezig was tijdens de betogingen. Verzoekende partij toont hiermee niet aan dat zij en haar familie hieraan hebben meegedaan, laat staan dat zij omwille hiervan met de dood bedreigd zijn geweest. Hetzelfde dient gezegd te worden over de foto's waarop L.A. te zien zou zijn met de voornoemde O.N.A. Dat O.N.A. eveneens gevluht zou zijn en momenteel asielzoeker zou zijn in Duitsland, betreft niet meer dan een loutere bewering en doet hoe dan ook geen afbreuk aan de gedane vaststellingen *in casu* daar elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Aan de brief vanwege Shammar-stam aan familie A. en de brief vanwege "Assaeb Ahlul-Haq" aan familie A., kan de Raad gelet op wat volgt geen bewijswaarde hechten. Op de brief van "Assaeb Ahlul-Haq" staat in de hoofding te lezen: *"Islamic Opposition Assaeb Ahlul-Haq"*. De sjiiitische militie "Assaeb Ahlul-Haq" hoort echter helemaal niet bij de oppositie. Uit de COI toegevoegd aan de aanvullende nota blijkt het volgende: *"De milities, de zogenoemde Hasd al Sha'bi (...) die werden gevormd om het offensief van ISIS in juni 2014 terug te slaan, werden in de loop van het conflict toenemend geregulariseerd, en staan sinds 2016 officieel onder het rechtstreekse bevel van de opperbevelhebber van het leger, de Eerste Minister, maar in feite worden drie van de vier grote milities (...Asa'ib ahl al-Haq (...)) gecontroleerd door Iran.(...)"*. In de brief is er bovendien sprake van problemen die verzoekende partij zou veroorzaakt hebben voor de *"Islamitische strijdgroep Assaeb Ahlul-Haq"* terwijl haar problemen betrekking hebben op het illegaal bewonen van een pand eigendom van de Unie van de Iraakse Industrie. Wat betreft de brief van de Shammar-stam, stelt de Raad vast dat het watermerk op deze brief een ingescand logo betreft van duidelijk slechte resolutie en dat bovendien niet valt in te zien waarom clanoversten een lid van hun stam zouden verstoten voor problemen die de clan niet eens aanbelangen en waarom zij daarvan een schriftelijk bewijs zouden geven. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (zie map met 'landeninformatie'), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde brieven van de Shammar-stam en van Assaeb Ahlul-Haq. De enveloppe van DHL toont enkel aan dat verzoeker post ontvangen heeft vanuit Bagdad, niets meer en niets minder.

4.3.2. Gelet op het arrest van de Algemene Vergadering nr. 195 228 van 20 november 2017 wijzigt de Raad zijn standpunt van de beschikking.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een binnenlands gewapend conflict.

De Raad verwijst voorts naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit rechtsoverweging 43 van dit arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend

geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoekende partij en haar gezin een gebouw in de Sadoun-wijk, dat eigendom is van de Unie van de Iraakse Industrie, heeft bewoond nadat hun eigen woning was vernield door een bombardement tijdens de invasie in 2003. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partij en haar gezin, na er jarenlang te hebben gewoond, het gebouw moesten verlaten omdat de Unie van de Iraakse Industrie het gebouw heeft teruggevorderd en zij derhalve dakloos zijn in Bagdad, wat hen in een precare socio-economische situatie brengt.

Tevens blijkt uit de bijgebrachte medische attesten dat verzoekende partij, haar jongste zoon M. en haar echtgenote kampen met ernstige psychologische/psychiatrische problemen en daarvoor in behandeling zijn. De Raad leest in het medisch psychologisch attest onder andere dat naast een individuele begeleiding van bepaalde leden van de familie, de hele familie nood heeft aan een professionele begeleiding, waaruit blijkt dat zij, en daar gelaten de vraag of dergelijke begeleiding/medische verzorging mogelijk is in Bagdad, als familie een kwetsbaar profiel hebben. Deze ernstige psychologische problemen worden niet betwist door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Deze vaststellingen samen, betreffen naar het oordeel van de Raad persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoekende partij en haar familie, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in Bagdad, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Het gegeven dat verzoekende partij voldoende financiële draagkracht had om naar België te komen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij en mede in acht genomen het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat *in casu* verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS